

Království poníků

DOBRODRUŽSTVÍ S JEDNOROŽCEM

Chloe Ryderová

bambóok

bamb**oo**k

*Pro Iylu, která se stala inspirací pro tato dobrodružství.
Se zvláštním poděkováním Julii Sykesové.*

Chloe Ryderová
Království poníků
Dobrodružství s jednorožcem
Ilustrace Jennifer Milesová

Přeloženo z anglického originálu *Princess Ponies: A Unicorn Adventure*
Tento překlad je vydáván nakladatelstvím Grada Publishing, a. s.,
po dohodě s Bloomsbury Publishing Plc. Všechna práva vyhrazena.
Text copyright © Chloe Ryder, 2013. This translation of *Princess
Ponies 4: A Unicorn Adventure* is published by Grada Publishing,
a.s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.
Illustrations copyright © 2013 by Jennifer Miles
Translation © Leona Maříková, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 008. publikaci

Překlad Leona Maříková
Odpovědný redaktor Lukáš Záleský
Grafická úprava a sazba TypoText
Vytiskla Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město
První vydání, Praha 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI
jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.*

ISBN 978-80-271-7925-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-3294-2 (print)

Království poníků U

DOBRODRUŽSTVÍ S JEDNOROŽCEM

Chloe Ryderová

Královská

královna
Zora

princezna
Klára

princezna
Blanka

princezna
Zlata

princezna
Romana

rodina

král
Ignác

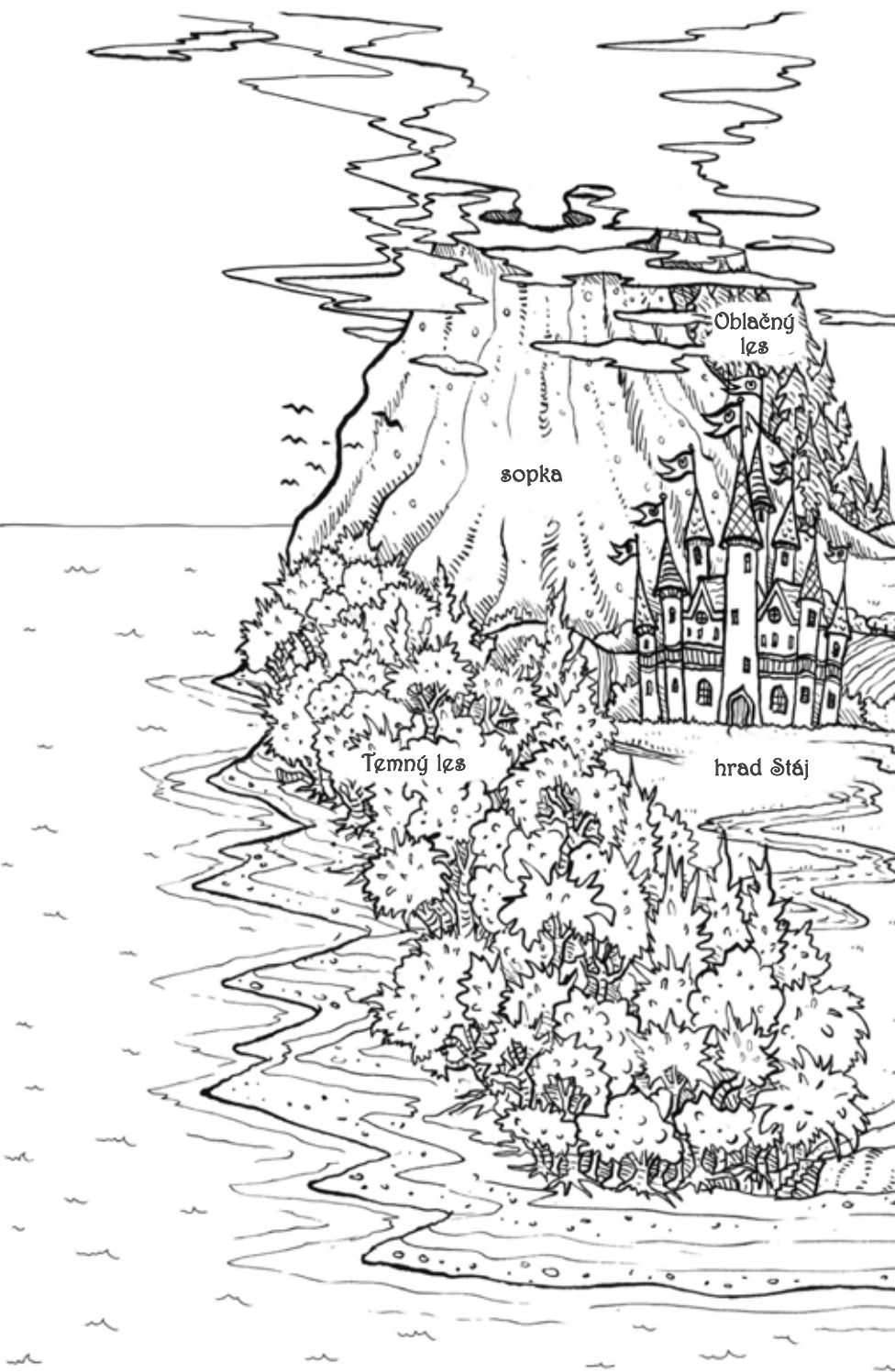
princ
Tryskáč

princ
Blask

princ
Viehr

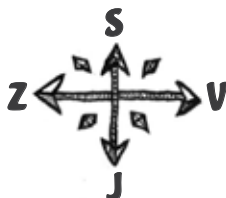
Oblačný
les

sopka

Temný les

hrad štáj

Rytířov

Bylo brzy ráno, těsně před svítáním.
Na starobylém dvoře postávali dva
poníci a smutně pozorovali prázdnou
kamennou stěnu.

„Kam až moje paměť sahá, tahle
zeď ještě nikdy nebyla prázdná.
Nemůžu uvěřit, že odtud zmizely
všechny podkovy – a ještě k tomu
zrovna před letním slunovratem,“
řekl hřebec.

Bylo to krásné zvíře – měděně zbarvený poník se silnýma nohama a zářivýma očima, ozdobený červenou královskou šerpou.

Vedle něj stála klisna barvy palomino se zlatou srstí a čistě bílým ocasem, který splýval k zemi jako vodopád.

„Máme na jejich nalezení velmi málo času,“ tiše mu odpověděla.

Poníci s narůstajícím smutkem sledovali, jak tma pomalu mizí a vychází slunce. Když na nádvoří dopadly první sluneční paprsky a osvětlily kamennou zídku, objevily se stopy po zlatých podkovách v místech, kde dřív visely.

„Letní slunovrat je nejdelším dnem roku,“ řekl tiše hřebec. „Během něj

musí naše starobylé podkovy znovu získat svou kouzelnou moc. Jestli se podkovy do osmi dnů nenajdou, osmého dne za soumraku jejich kouzelná moc zmizí a náš nádherný ostrov zanikne.“ Těžce si povzdechl a přitiskl se hlavou ke královně.

„Teď nás může zachránit jedině zázrak,“ prohlásil.

Královna smutně sklonila hlavu. Diamanty na její koruně se třpytily v prvních ranních paprscích.

„Musíme věřit,“ pronesla laskavě. „Ale cítím, že se ten zázrak blíží.“

Kapitola 1

Filipku vzbudily dotyky teplých paprsků na tváři a vzdálený zpěv. Hudba jí připomněla starší sestru Moniku, která si často po ránu zpívala. Zpívala ale většinou falešně, což neplatilo o překrásných hlasech, které teď slyšela. Zvědavost ji vyhnala z postele.

„Romano, jsi vzhůru?“

Slámou plněná peřina byla zmuchlaná, jako kdyby princezna

Romana vstávala ve spěchu. Když se Filipka rozhlédla po prázdné komnatě, bodlo jí steskem u srdce. I když jí její setra Monika občas lezla na nervy, stýskalo se jí po ní – a taky po mamce a bráškově Honzíkovi. Jestlipak jim Filipka taky chybí?

Před čtyřmi dny trávila Filipka s rodinou prázdniny na pláži, když ji dva obrovští mořští koníci odnesli na kouzelný ostrov Rytířov, kde žili mluvící poníci. Filipka pak zjistila, že Rytířovu hrozí velké nebezpečí. Osm zlatých podkov, díky kterým ostrov existoval, bylo ukradeno ze starobylé Šeptající zdi na nádvoří hradu Stáj. Jestliže se podkovy nevrátí na své místo do letního slunovratu, slunce

neobnoví jejich kouzelnou energii
a Rytířov by mohl navždy zmizet.
A k neuvěření bylo i to, že právě
Filipku požádali, aby podkovy našla.
Společně se svou kamarádkou,
princeznou Romanou, se jim podařilo
najít už čtyři podkovy. Svátek
slunovratu měl ale nastat už za tři dny
a jim stále ještě čtyři podkovy chyběly.

Když Filipka vstala z postele,
vzpomněla si na něco důležitého –
Rytířov existoval v jakési kouzelné
bublině. Zatímco byla na ostrově,
v jejím světě neuběhla ani vteřina, což
znamenal, že ji rodiče nebudou hledat.
Filipce se okamžitě přestalo stýskat.

Přiskočila k oknu, aby se podívala,
odkud přichází zpěv. Komnata

princezny Romany byla v nejmenší hradní věži, ozdobené růžovou vlaječkou na špičce a byl odsud nádherný výhled. Filipka zahlédla v dálce třpytící se moře a pak se podívala na nádvoří pod sebou.

„To je celý královský dvůr,“ vydechla.

Na nádvoří stáli shromáždění všichni poníci z královského dvora a v jejich čele stáli princezny a princové. Jejich pestrobarevné šerpy a tiáry zdobené drahokamy se blýskaly v ranním slunci. Romanina starší, panovačná sestra Klára, řídila zpěv jezdeckým bičíkem, a z té nádherné hudby se chtělo Filipce tančit. Když Filipka poprvé vstoupila na půdu Rytířova, před všemi se styděla. Teď měla ale pocit, jako by

sem odjakživa patřila a nemohla se dočkat, až se přidá k ostatním.

Filipka se rychle oblékla do nového oblečení, které se jako mávnutím kouzelného proutku přes noc objevilo u postele a čekalo tu jen na ni – džínové sukně, pruhovaného trička, punčoch a mikiny – a pak spěchala po točitém schodišti dolů na nádvoří.

„S dovolením,“ šeptala při prodírání se dopředu. Královští poníci se usmívali, když se rozestupovali, aby ji pustili. „Děkuji,“ usmívala se do všech stran.

Princezna Zlata zpívala vedle Romany a podupávala si přitom nablýskaným růžovým kopytem do rytmu. Byla velmi půvabná.

Měla lesklou kaštanovou srst,
ale vysoké tóny jí moc nešly.

„Zníš jako staré rozvrzané dveře,“
utahovala si z ní Romana.

Zlata smutně svésila hlavu.

„Ahoj Romano. Ahoj Zlato,“
zašeptala Filipka a vtlačila se mezi ně.
„Co se tu děje?“

„Nacvičujeme na královský koncert,“
odpověděla Romana. „Koná se vždycky
ve svátek slunovratu jako poděkování
za Rytířov a kouzelné podkovy. Ale
Zlatě zakážou zpívat, pokud bude dál
dělat takový rámus,“ šťouchla škádlivě
do své starší sestry.

Zlatiny hnědé oči se zalily slzami.
„Ty jsi tak zlá!“ vykřikla. Odstrčila
Romanu a vyběhla z nádvoří.